

SEVGİNİN ODAĞINDAKİ GÜZELLER GÜZELİ

Herşeyden önce insandı.
Temizdi, paktı.
Ap-ak giyinirdi. Saçı düzenli, temiz ve taranmış olurdu.
Her şeyin güzelini sevdiği gibi, kokunun güzelini de severdi.

Dünya, diş temizliğinin önemini ondan öğrendi.

“Size zor gelmeyeceğini bilseydim,

günde beş defa dişlerinizi temizlemenizi isterdim. ” buyurdu.
Çok güzel konuşurdu.
Asla kırıcı, hakaret edici, küçümseyici olmazdı.

Bu tür davranışlardan da hoşlanmazdı.
Bütün büyüklüğüne rağmen, büyüklük taslamazdı.

Yanında sıkılan ve heyecanlanan birine, şöyle demişti:
- “Ben kurutulmuş et yiyen bir kadının oğluyum. Yanımda rahat ol... ”
Kendisi girdiği zaman, oturanların ayağa kalkmasını istemezdi.
Cemaat içinde öyle otururdu ki, insanlar onu ancak sorarak öğrenirlerdi.

Tahtı, tacı, özel ve ihtişamlı elbisesi yoktu.

İnsanlarla selamlaşırdı.
- “Selamı yayınız. Çünkü selam aranızda muhabbeti artırır.” buyururdu.

Verilen selamı, ya aynen, ya da daha iyi dilekler ekleyerek almamızı tavsiye ederdi.
Kendisine, ”Esselamü aleyküm- Selam üzerinize olsun “ yerine,

”Essa’mü aleyküm-Bela ve musibet üzerinize olsun” diyen Yahudilere
- “Ve aleyküm- sizin de üzerinize olsun...” cevabını vermiş, onların

bu beddualarını yüzlerine vurmamıştır.

“Bela, musibet üzerinize olsun.” diyen bu adamlara, neden hakettikleri karşılığı vermiyorsunuz diyen

Hz. Aişe validemize, O GÜZELLER GÜZELİ, “Aynen iade ediyorum,

sizin de üzerinize olsun diyorum ya...” demişti.

İnsanlarla tokalaşır, hal hatır sorardı.

Uzaktan gelenlere sarılırdı. Tokalaşırken, karşısındaki kişi elini çekmedikçe,

kendisi de onun elini bırakmazdı.

En katı ve kaba insanlara karşı bile çok nazik ve sabırlı davranırdı.

Bir gün, bir bedevi Arap gelmişti. Bedevî demek, çölde, dağda yaşayan,

kültür seviyesi düşük, bilgisiz kişi demektir.

Bu bedevi, Efendimiz (sav)'e âdeta emir verir gibi şöyle seslendi:

- "Hemen bir atıma arpa, diğerine de hurma yükle! Zaten vereceğin şeyler de

senin babanın malı değil, devletindir!"

Bu sert ve yakışsız sözleri söylerken, bir yandan da cübbesinin yakasını

öyle haşin bir şekilde çekiyordu ki, deri olan yaka kısmı,

Efendimiz'in boynuna oturmuş, damarlarını şişirmişti.

Bu çok çirkin sözlere ve harekete rağmen, EFENDİLER EFENDİSİ, efendiliğini bozmadı.

Sadece, adamın elinden yakasını kurtarmaya çalıştı.

Ve ona, daha nazik olma tavsiyesinde bulundu. Yani, sadece öğretmenlik

görevini yapmaya devam etti.

Allah'ın Rasûlü hiç kimseyi incitmemiştir.

Herkese, kendi miktarınca ve anlayışınca, iyi davranmıştır.

Kimseyi kendi konumunun altında, ya da üstünde kabul ederek davranmamıştır.

Bu sebeple, herkes onun yanında çok mutlu olmuş ve kabiliyetine göre istifade etmiştir.

Efendimiz, hayatın normal akışını zorlamaz, fitratlara hürmetkar davranırdı.

Bir gün hanımlarıyla sohbet ediyordu. Bu sırada, Hz. Ömer (ra) geldi.

Hız. Ömer'in geldiğini gören hanımlarının her biri bir yana kaçıştılar.

Rasûlullah (sav) da bu manzara karşısında gülmeye başladı.

Hız. Ömer (ra):

- "Ey Allah'ın Rasûlü! Allah sizi hep güldürsün, niçin gülüyorsunuz?" dedi.

Efendimiz de, hanımlarının Ömer'den çekinerek kaçıştıklarını gülerek açıkladı.

"Senin kırıcı davrandığını söylüyorlar." dedi.

Bu ne güzel, ne candan, ne öğretici bir davranıştır.

Efendimiz (sav) hesaba katılmadan, barıştan ve huzurdan sözedilemez.

Çünkü O, hem ilk defa, çok açık ve kesin bir dille barışı prensip ettiğini ifade etmiş;

hem de, dâima barıştan yana olarak samimiyetini göstermiştir.

- "Sulh (barış) hükümlerin efendisidir." buyuran O'dur.

Barışı bütün hükümlerin efendisi ilan eden, hem de her hükmün özüne barışı koyan bir

anlayışın

eşsiz temsilcisi. Bu tavrıyla savaşa bile barış getirmiş, öldürmeyi bile insanileştirmiştir.

Savaşmak zorunda kalındığında, yani sadece savunma savaşı yapılmak mecburiyeti doğduğunda,

hukuk yine devrededir. Müslüman, girmek zorunda kaldığı savaşta bile, acımasızlaşamaz,

gaddarlaşılamaz, vahşileşemez.

O'nu sevenler, savaşta öldürmek zorunda kaldıkları zaman dahi, güzel öldürmek gerektiğini unutmamışlardır.

Çünkü, savaş hukuku dünyada ilk defa Kur'an'la düzenlenmiş ve GÜZELLER GÜZELİ

ile uygulamaya konulmuştur.

Savaşmak zorunda kalanlar, işkence edemezler. Organ keserek acıyı çoğaltamazlar.

Teslim olan esire, misafir muamelesi yaparlar. Rasûlullah (sav), Bedir esirlerini,

10 Müslüman çocuğa okuma yazma öğretmeleri şartıyla salıvermiştir.

Bir kısmını da, belli bir savaş tazminatı ödemek kaydıyla serbest bırakmıştır.

Halbuki onların düşmanlıkları devam ediyordu ve tekrar Medine'ye gelip saldırımları da çok büyük bir ihtimaldi. Buna rağmen, onların öldürülmesini asla düşünmedi.

Oysa ki, o günkü dünya düzeninde esirlerin, işkence edilerek öldürülmesi çok olağan bir durumdu.

O'nun talebeleri de bu konuda en güzel imtihanı vermişlerdir. Savaşa çıkıldığında,

karşılıklı duran askerler arasından en cengaverleri önce teke tek çarpıştırlardı.

Hangi tarafın adamı galip gelirse, o taraf büyük bir moral kazanırdı.

Savaş bu tek çarpışmaları seyreden askerlerin heyecanıyla başlardı.

Hz. Ali (ra) ne zaman böyle teke tek çarpışmak için meydana çıksa,

hemen saldırırmaz, karşısındaki rakibinin hamlesini beklerdi.

Eğer rakibi de beklerse, ona, "Saldır, ya kafir!" diye seslenirdi.

Bu davranışıyla, başlamış olan bir savaşta bile, ilk vuran olmak istemediğini gösterirdi.

Daha sonraları da, bu tavır hep devam ettirildi. Yani Müslümanlar,

"SULH (Barış), HÜKÜMLERİN EFENDİSİDİR." hadisini asla unutmadılar.

Savaşa bile sevgi getiren, başlamış savaşta bile savaşı sevmediğini

gösteren bir anlayış, İslam'dan başka hangi inanışta, hangi anlayışta vardır? İşte bu anlayış sayesinde ki, Müslümanlar, bugün hâlâ en kanlı katliamlarda

bile insan kalabiliyorlar. Mesela Bosna'da insanı, hayvanı, tarihi eseri,

kütüphaneyi, mabedi bile tahrip eden düşmana karşı, insan kalan Boşnakların Sırplardan farkı ne idi?

Asla komşuları olan Sırp ve Hırvatlar gibi davranmadılar. Aynı şehirde bulunan cami,

top ve tüfek atışıyla delik deşik edilirken, yanı başındaki kiliseye dokunulmamış olması nasıl yorumlanabilir ?

Alınan esirlere yapılan muamele farkı da, İslam ile diğer inanışların bugünkü farkını göstermektedir.

Bosna sadece canlı ve yakın bir misaldir. Durum; Çeçenistan'da, Filistin'de ve diğer

kavgalı yerlerde de başka türlü değildir.

Bizim yakın tarihimizde de aynı örnekler yaşanmıştır. Mesela Çanakkale'de,

Mehmetçik aldığı esirlere misafir muamelesi yaparken, İngiliz, her türlü işkenceyi

yapmaktan çekinmemiş, hatta yüzlerce esir Mehmetçik'i barakalara toplayıp yakabilmiştir.

Bosna savaşı sırasında, materyalizmin kısılcığında kıvranan ve insanlığından çok

şey kaybeden insanlar, safari seferleri düzenlemişler... Gruplar halinde turistik seferlerle

Bosna'ya geliyorlar, keskin Sırp nişancılarının dağlardan atıp vurdukları

oşnakları seyrediyorlar. Bazan da kendileri bu atışı bizzat yapıyorlar ve kelle başına para ödüyorlar.

Böyle bir vahşet, Efendimiz'in muhabbet sancağının gölgesinde bulunanlarda asla görülmemiştir.

Bir savaşta, Hz. Ali (ra) epeyce zorlandığı bir rakibini, nihayet, sırtüstü yere düşürür.

Kılıcını kaldırır ve tam indirmek üzereyken, adam yattığı yerden ona tükürür.

Hz. Ali, kılıcını indiremez. Adama kalkmasını söyler. Büyük bir şaşkınlık içinde yerden

kalkan adam, Hz. Ali'ye bu tavrının sebebini sorar. Aldığı cevap, altın harflerle yazılmaya layık güzelliكتedir:

- "Ben seni Allah için, savaş durumu sebebiyle öldürecektim. Fakat şimdi sen bana tükürünce, i

şin içine nefsim karıştı. Bu duygularıyla seni öldürürsem, Allah için değil, kendim için öldürmüş olurum.

Bu da bana helal olmaz."

Bir kan ve can pazarında seslendirilmiş olan bu derin tefekkür, o kişinin Müslüman olmasına sebep olmuş...

Bir bu savaş içi düşünceye bakınız, bir de günümüz uygarlığının savaş adı altında hiç çekinmediği vahşiliklerine...

Bir başka savaş manzarası da şu ilginç ve ibretli tabloyu gözlerimizin önüne seriyor: Sahabeden bir zat, savaş içinde kendisini bir hayli zorlayan rakibini güç hal ile, yere indirmiş ve kılıcını kaldırmış...

Tam bu sırada, yerdeki adam, şehadet getirmeye başlamış. Sahabe'nin yüreği bir an onu durdurmuş ama, akli kılıcı indirmesine izin vermiş. Çünkü, bu adamın ölüm korkusuyla şehadet çektiğini, aslında samimi bir duyguyla o sırada Müslüman olamayacağını düşünmüş...

Evet, kılıcını indirmiş ve adamı öldürmüştü. . .

Bu vaziyeti görenler, durumu Rasûlullah (sav)'a arz edip, doğrusunun ne olduğunu öğrenmek istemişler.

asûlullah durumu bir de failinin ağzından dinlemiş. O GÜZELLER GÜZELİ, niçin şehadet çekip

Müslüman olduğunu açıklayan birini öldürdüğünü sormuş... O mübarek zat da, - "Ey Allah'ın Rasûlü! Bir an ben de tereddüt ettim ama, bu adamın korkudan iman etmiş olduğuna kanaat getirdim.

Bu sebeble de öldürdüm." demiş.

O GÜZELLER GÜZELİ, O HIÇ KIZMAYAN ADAM, kızmış ve tam üç kere şu cümleyi tekrarlamış

- "Kalbini yarıp baktın mı?"

Bu tavır, insana ve onun ifadesine verilen değeri gösteriyor. Dolayısıyla Müslüman,

kimsenin kalbini okumakla vazifeli değildir. Zahire göre, yani dışarıdan görünene, söze ve

yaşayışa göre hüküm vermek zorundadır.

Kimse, kimsenin derûnunu, kalbini okumak ve anlamak zorunda değildir.

Çünkü insanlar asıl hesabı Allah'a vereceklerdir. Ancak bu ölçüyü savaşta bile uygulayabilmek,

ancak Gerçek Efendi'nin candan bağlılarına nasip olmuştur.

Dünya yeniden barış ve huzur bulacaksa, O'na muhtaçtır. Zira O'nun getirip bin dört yüz senedir

yerleştirdiği ölçüler, barışın ve mutluluğun ölçüleridir.

İnsan haklarını arayan, sevgiyi, sefkatini arayan, dostluk ve kardeşlik arayışında

samimi olan,

önünde sonunda O'nu bulacaktır.

NİSAN 2006 YENİDÜNYA DERGİSİ
Vakkasoglu hocamıza tesekkür ederiz.